

Ο ΚΑΚΟΓΛΩΣΣΟΣ

Ὁ κακόγλωσσος κακολογεῖ ἀπὸ συστήματος· καὶ κακολογεῖ ὅποιονδήποτε τοῦ χρειασθῆ νὰ μελετήσῃ· ὅποιονδήποτε τοῦ μελετήσουνε.

Συνήθως ὁ κακόγλωσσος γνωρίζει τοῦ καθενὸς κάτι τι ἐπιλήψιμο, τὸ ὁποῖο συνδυάζει μὲ τ' ὄνομά του, καὶ τοῦ δίνει ἐπώνυμο ἀνάλογο τῆς μομφῆς ὅπου τοῦ κάνει: — «Ἐκεῖνος ὁ πρωτοκλέφτης!...» Γι' ἄλλοι: — «Quel birbante! ποῦ δὲν εἶνε ἄντροπὴ ποῦ νὰ μὴν τὴν ἔκαμε!...» Γι' ἄλλοι: — «Μὴ μοῦ τόνε μελετᾶς... Ἐγὼ ξέρω τί ζυγιάζει!.. Λεῖψω ἐγώ, ἤθελ' εἶναι στὴ φυλακὴ...»

Κ' ἔτσι, σὲ καθέναν ποῦ μελετηθῆ, ὁ κακόγλωσσος τοῦ φορεῖ τὸ πετραχῆλι του.

Ἄν πρόκειται διὰ ὑποκείμενο τὸ ὁποῖον αὐτὸς νὰ μὴ γνωρίζῃ, καὶ δὲν ἔχει τίποτε συγκεκριμένο νὰ τοῦ προσάψῃ, τοῦ ἀποδίδει μομφὴν κοινῶς ἀποδιδομένην εἰς τὴν πατρίδα του: — «Κορφιάτης;... Στοχάσου!.. σέντσα - φέδες!...»

— «Μεσολογγίτης; Κάτι ψαρᾶς θὲ νᾶναι, πεινασμένος, ποῦλθ' ἐδῶ νὰ χορτάσῃ!...» Ἡ κηλόα τὸν ἐφοδιάζει μὲ ἀποσιωπητικὰ δυσπιστίας διὰ τὸ ὑποκείμενό του:

— «Ποιὸς τὸν ξέρεϊ!.. Τέτοιους ἀνθρώπους!...»

Συμβαίνει κάποτε ποῦ ὁ κακόγλωσσος νὰ ἦναι καὶ παρεκβατικός· καὶ τότε ἡ ὁμιλία του δὲν εἶναι παρὰ μία κρεμαστάλυσσος ἀπὸ φημητικὸς λιβέλλους. Ἐπειδὴ σὲ κάθε πρόσωπο ποῦ τοῦ χρειασθῆ νὰ μελετήσῃ στὴ διεξαγωγὴ τῆς ὁμιλίας του, θὰ σταματήσῃ νὰν τοῦ κάμῃ καὶ τὴν ἐξειδικιασμένην του ψυχρολουσίαν.

Ὁ κακόγλωσσος δὲν ἀργεῖ νὰ γνωρισθῆ ὡς τοιοῦτος εἰς τὸν τόπο του· καὶ τότε κατασταίνεται ἀβλαβής, ἐπειδὴ κανεὶς δὲν ψηφᾶ τὲς κακολογίας του, εἰς τὲς ὁποῖες ὅλοι γελοῦνε.

Εἶνε μάλιστα ὁ γνωστός κακόγλωσσος δι' αὐτὸ τοῦτο τὸ πασίγνωστον, ὁ ἀβλαβέστερος ἀνθρώπος τῆς κοινωνίας. Ἐπειδὴ, ἐνῶ κάθε ἄλλου ἀνθρώπου ὁ τυχὸν κακὸς λόγος ἤμπορεῖ νὰ ἔχῃ κάποιαν ἰσχὺν εἰς τὰ πνεύματα, ὁ κακὸς λόγος τοῦ κακόγλωσσου δὲν ἔχει καμμίαν.

Ὁ κακόγλωσσος δὲν εἶναι πάντα κακόψυχος. Ἡ κακολογία του δὲν προέρχεται πάντοτε ἀπὸ κακὴν ψυχὴν· ἀλλὰ συχνὰ κάποτε καὶ ἀπὸ μόνον κακὸ τοῦ κεφάλι, ἀπὸ κακὴν ἔξιν.

Ο ΟΞΥΘΥΜΟΣ

Ὁ ὀξύθυμος εἶνε μπαρούτη ποῦ προσμένει σπῖθα. Παροξύνεται διὰ κάθε τι τὸ παραμικρότερον καὶ κάποτε, ὅταν λείπη καὶ τὸ παραμικρὸ ἐκεῖνο, πλάθει κατὶ μὲ τὴ φαντασία του, καὶ ἀνησυχεῖ σιωπηλὰ μὲ τὴ σκέψη του.

Ἄν τὸν ἐννοήσης νὰ βρῖσκεται σὲ μιὰ τέτοια ψυχικὴ κατάσταση, μὴ τὸν ἐνοχλήσης διὰ τίποτε· μήτε διὰ νὰν τοῦ πῆς καλῆ-μέρα.

Ὁ ὀξύθυμος εἶνε πάντα ἐπικίνδυνος, καὶ πρέπει νὰν τότε σιμώνης καὶ νὰν τοῦ μιλάς μὲ προφύλαξη, ὃ δὲ καλλίτερος τρόπος νὰ πολιτεύεσαι μὲ αὐτὸν εἶνε νὰν τότε θεωρῆς ὡσὰν ἄρρωστο, καὶ νὰν τὸν μεταχειρίζεσαι μὲ γλυκάδα τῆ στιγμῆ τῆς ἐξιάψεώς του.

Ὁ ὀξύθυμος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε καλόψυχος· καὶ μετανοεῖ σχεδὸν πάντοτε ἔπειτα ἀπὸ κάθε του ἔξαψη καὶ πικραίνεται. Ἄλλὰ ἡ πείρα δὲν τὸν ὠφελεῖ· καὶ εἶνε ἔτοιμος νὰ ξαναπέση πάλι ὡσὰν ἀπὸ ἀκαταμάχητην φυσικὴν ὀρμὴν εἰς τὸ ἴδιον λάθος.

Ὅταν ὡς καὶ σύ, ἀναγνώστα μου, αἰσθάνεσαι τὸν ἑαυτὸν σου εὐερέθιστον, ἀπόφυγε τὸν γνωστὸν ὀξύθυμον.

Ἄλλεως θέλ' εἶσθε ὅσα δύο ἀτμοσφαιρικοὶ ἀτμοὶ, ὁποῦ συγκροοῦμενοι ἀποτελοῦνε βροντὲς καὶ λάμπες.

† ἈΝΔΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

Συζυγικαὶ παρεξηγήσεις

Σκηνὴ Α'. — Ἐκεῖνος :

— Σ' ἔπιασα, σκύλα ἀπιστη! Μοῦ προδίδεις τὴν τιμὴν μου! . . .

Σκηνὴ Β'. — Ἐκεῖνη :

— Τί λές, ἀγάπη μου! Ἐγὼ κυττάζω τὴν τιμὴν μιᾶς φορεσιᾶς γιὰ σένα.